

○ คำสั่ง

คำร้องที่ ๑๑๘๖/๒๕๕๙

คำสั่งที่ ๔๖/๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

- ระหว่าง { นางแววตา คุณะสันธิ์ ผู้ฟ้องคดี
- { สภานายความ ที่ ๑
- { คณะกรรมการสภานายความ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีบางรายไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๙๙๔/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำกล่าวหา ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ ต่อคณะกรรมการมรรยาททนายความกล่าวหาว่า นายธีระพล มากจ้อย ทนายความ ประพฤติผิดมรรยาททนายความ โดยมีมูลกรณีสืบเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีเป็นโจทก์ได้แต่งตั้งให้นายธีระพล ดำเนินคดีของศาลอาญาธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๑๑๒๐/๒๕๕๒ และคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๖๑๓/๒๕๕๒

ในคดีที่...

ในคดีที่บุตรชายของผู้ฟ้องคดีถูกทำร้ายร่างกายจนเสียชีวิต ซึ่งต่อมาศาลชั้นต้นได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาให้ผู้ฟ้องคดีฟังเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๗ โดยศาลฎีกาพิพากษากลับให้จำคุกจำเลยคนละ ๖ ปี และไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายเพราะสมภารใจทำร้ายกัน ผู้ฟ้องคดีได้สอบถามนายธีระพลว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ซึ่งนายธีระพลแจ้งว่า คดีถึงที่สุดแล้วไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ โดยไม่ได้แนะนำให้ผู้ฟ้องคดีแพ่งแต่อย่างใด และเมื่อผู้ฟ้องคดีตรวจดูสำนวนคดีได้พบปัญหาเกี่ยวกับการทำหน้าที่ทนายความของนายธีระพล หลายประการ ได้แก่ ใบแต่งตั้งทนายความมีการเขียนว่าดำเนินการกระบวนการพิจารณาไปในทางจำหน่ายสิทธิได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่เคยเห็นข้อความนี้มาก่อน มีการระบุพยานที่นำมาเบิกความไม่ถูกต้อง มีการแต่งตั้งบุคคลอื่นมาเป็นทนายความในวันสืบพยานจำเลย ทั้งที่ในวันดังกล่าวนายธีระพลเป็นทนายความเข้าสืบพยานเอง รวมทั้งไม่สืบพยานปากสำคัญ และหลังจากที่มีการอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว นายธีระพล ไม่ได้ติดต่อผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องไปฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ด้วยตนเอง ส่วนคดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง นายธีระพลไม่ได้ดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายไปพร้อมกัน แต่แจ้งต่อผู้ฟ้องคดีว่ารอให้คดีจบก่อนแล้วค่อยดำเนินการคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้วเห็นว่า การกระทำของนายธีระพลยังไม่พอรับฟังได้ว่า เป็นการประพฤติดมรรยาททนายความ ตามข้อบังคับสภาทนายความว่าด้วยมรรยาททนายความ พ.ศ. ๒๕๒๙ จึงเสนอความเห็นให้ยกข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการมรรยาททนายความได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เหตุแห่งการประพฤติดมรรยาททนายความของนายธีระพล ได้เกิดในช่วงปี ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิกล่าวหาวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการใช้สิทธิกล่าวหาเกินกว่าสามปีนับแต่วันประพฤติดมรรยาททนายความ สิทธิกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีจึงสิ้นสุดลงแล้ว จึงมีมติให้ยกคำกล่าวหา ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙ มีมติยืนตามคำสั่งชี้ขาดของคณะกรรมการมรรยาททนายความ ยกคำกล่าวหาตามมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๙ และออกคำสั่งชี้ขาดความเห็นคดีมรรยาททนายความ คดีดำเลขที่ ๑๑๕/๒๕๕๗ คดีแดงเลขที่ ๔๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ สท. ๐๒๑/๒๒๒๗.๔ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แจ้งคำสั่งชี้ขาดความเห็นคดีมรรยาททนายความของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกคำกล่าวหาไม่ชอบด้วย

/กฎหมาย...

กฎหมาย เนื่องจากข้อเท็จจริงที่นำมาวินิจฉัยไม่ถูกต้อง และผู้ฟ้องคดีเพิกทราบเหตุ ประพฤติผิดมรรยาททนายความหลังจากฟังคำพิพากษาของศาลฎีกา เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๗ อีกทั้ง กระบวนการพิจารณาคดีมรรยาททนายความของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งชี้ขาดความเห็นคดีมรรยาท ทนายความ คดีดำเลขที่ ๑๑๕/๒๕๕๗ คดีแดงเลขที่ ๔๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำกล่าวหา ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ ต่อคณะกรรมการมรรยาททนายความกล่าวหาว่า นายธีระพล มากจ้อย ทนายความ ประพฤติผิดมรรยาททนายความ ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งชี้ขาด เห็นคดีมรรยาททนายความ คดีดำเลขที่ ๑๑๕/๒๕๕๗ คดีแดงเลขที่ ๔๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ยกคำกล่าวหาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งคำสั่งชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่าง บุคคลและมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี อันเป็นคำสั่ง ทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยตรงจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยกคำกล่าวหา สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้จะเป็นองค์กรวิชาชีพที่มีวัตถุประสงค์ ในการควบคุมมรรยาททนายความตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ แต่เมื่อเหตุพิพาทในคดีนี้เกิดจากคำสั่งชี้ขาดความเห็นคดีมรรยาททนายความของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิใช่เกิดจากการดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นไปตาม พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ หรือในฐานะผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในกิจการต่างๆ ตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องที่ฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีบางรายไว้พิจารณา ความว่า ในการพิจารณามรรยาททนายความ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วต้องเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดีมรรยาททนายความได้ จะต้องเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะทำการพิจารณาคดีมรรยาททนายความได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสภาพทนายความ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ให้มีสภาขึ้นสภาหนึ่งเรียกว่า สภาพทนายความ ประกอบด้วยคณะกรรมการสภาพทนายความ และสมาชิกสภาพทนายความ มีวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ วรรคสอง บัญญัติว่า ให้สภาพทนายความเป็นนิติบุคคล มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า สภาพทนายความมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ ...

/(๒) ควบคุมมรรยาท...

(๒) ควบคุมมรรยาทของทนายความ ... มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า สภานายความมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๒) ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของ สภานายความ และตามอำนาจหน้าที่ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ มาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า บุคคลผู้ได้รับความเสียหาย หรือทนายความมีสิทธิกล่าวหาทนายความว่าประพฤติผิดมรรยาททนายความ โดยทำ คำกล่าวหาเป็นหนังสือยื่นต่อประธานกรรมการมรรยาททนายความ วรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิกล่าวหาทนายความตามวรรคหนึ่งเป็นอันสิ้นสุดลง เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ ผู้มีสิทธิกล่าวหาหรือรู้เรื่องการประพฤติผิดมรรยาททนายความและเมื่อรู้ตัวผู้ประพฤติผิด แต่ต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันประพฤติผิดมรรยาททนายความ มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า เมื่อได้รับคำกล่าวหาตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง หรือเมื่อได้รับแจ้งจากศาล พนักงานอัยการ หรือพนักงานสอบสวน หรือเมื่อปรากฏแก่ คณะกรรมการมรรยาททนายความว่ามีพฤติการณ์อันสมควรให้มีการสอบสวนมรรยาท ทนายความผู้ใด ให้คณะกรรมการมรรยาททนายความแต่งตั้งทนายความไม่น้อยกว่าสามคน เป็นกรรมการสอบสวน ทำการสอบสวน เพื่อการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจเรียก บุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำ และมีหนังสือแจ้งให้บุคคลใดๆ ส่งหรือจัดการส่งเอกสารหรือ วัตถุเพื่อประโยชน์แก่การสอบสวนได้ มาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ในการพิจารณาคดีมรรยาททนายความ คณะกรรมการมรรยาททนายความมีอำนาจ สั่งจำหน่ายคดี สั่งยกคำกล่าวหา หรือสั่งลงโทษหรือดำเนินการกับทนายความที่ถูกกล่าวหา อย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๕๒ และมาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการมรรยาททนายความมีคำสั่งตามมาตรา ๖๖ ให้ประธาน กรรมการมรรยาททนายความส่งสำนวนคดีมรรยาททนายความนั้นไปยังนายกสภาทนายความ ภายในสามสิบวันนับแต่วันมีคำสั่ง ในกรณีเช่นนี้ให้คณะกรรมการทำการพิจารณาและ จะสั่งยื่น แก่ หรือกลับคำสั่งของคณะกรรมการมรรยาททนายความ รวมทั้งสั่งลงโทษ หรือดำเนินการกับทนายความที่ถูกกล่าวหาอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๕๒ ตามที่ เห็นสมควรได้ และก่อนที่จะมีคำสั่งดังกล่าวคณะกรรมการอาจสั่งให้คณะกรรมการมรรยาท ทนายความทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า เมื่อนายกได้รับสำนวนคดี มรรยาททนายความตามวรรคหนึ่งแล้ว หากคณะกรรมการมิได้วินิจฉัยและแจ้งคำวินิจฉัย มายังประธานกรรมการมรรยาททนายความภายในหกสิบวันนับแต่วันได้รับสำนวน ให้ถือว่าคณะกรรมการมีคำสั่งยื่นตามคำสั่งของคณะกรรมการมรรยาททนายความ

/วันแต่กรณี...

เว้นแต่กรณีที่มีการสอบสวนเพิ่มเติม ระยะเวลาหกสิบวันให้นับตั้งแต่วันที่ได้รับสำนวน การสอบสวนเพิ่มเติม วรรคสาม บัญญัติว่า คำสั่งของคณะกรรมการที่ยื่นตามให้จำหน่ายคดี หรือยกคำกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง หรือวรรคสองให้เป็นที่สุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำกล่าวหา ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ ต่อคณะกรรมการมรรยาททนายความว่า นายธีระพล มากจ้อย ทนายความ ประพฤติผิดมรรยาททนายความ ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนและ เห็นว่า การกระทำของนายธีระพล ยังไม่พอรับฟังได้ว่า เป็นการประพฤติผิดมรรยาท ทนายความ จึงเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการมรรยาททนายความให้ยกข้อกล่าวหา คณะกรรมการมรรยาททนายความมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีอ้าง เหตุแห่งการประพฤติผิดมรรยาททนายความ ของนายธีระพลได้เกิดในช่วงปี ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิกล่าวหาวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการใช้สิทธิกล่าวหาเกินกว่าสามปีนับแต่วันประพฤติผิดมรรยาททนายความ สิทธิกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีจึงสิ้นสุดลงแล้ว จึงมีมติให้ยกคำกล่าวหา ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ มีมติ ยื่นตามคำสั่งของคณะกรรมการมรรยาททนายความที่ให้ยกคำกล่าวหา และออกคำสั่งชี้ขาด ความเห็นคดีมรรยาททนายความ คดีดำเลขที่ ๑๑๕/๒๕๕๗ คดีแดงเลขที่ ๔๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ สท. ๐๒๑/๒๒๒๗.๔ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แจ้งผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกคำกล่าวหาไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจาก ข้อเท็จจริงที่นำมาวินิจฉัยไม่ถูกต้อง และผู้ฟ้องคดีเพิ่งทราบเหตุประพฤติผิดมรรยาท ทนายความหลังจากวันฟังคำพิพากษาของศาลฎีกา เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๗ จึงนำคดี มาฟ้องต่อศาล ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งชี้ขาดความเห็นคดีมรรยาท ทนายความ คดีดำเลขที่ ๑๑๕/๒๕๕๗ คดีแดงเลขที่ ๔๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า คำสั่งชี้ขาด ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและขอให้เพิกถอนคำสั่งนั้น ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยตรงจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ยกคำกล่าวหาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/แม้ว่า...

แม้ว่ามาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ จะบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคล อีกทั้งมาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมมรรยาททนายความ และมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวก็ตาม แต่ในการพิจารณาและมีคำสั่งเกี่ยวกับคดีมรรยาททนายความนั้น มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มิได้บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อศาลได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณาได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายมนูญ ปุญญกริยากร

ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายประวิตร บุญเทียม

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

